

[H. C. Andersen.]

spørgsmål, der har foranlediget, at denne forespørgsel er blevet stillet.

Jeg gentager, at vi er fuldkommen klar over, at den højttærede justitsminister befinder sig fuldtud på lovens grund, når han har handlet, som han i dette tilfælde har gjort, men vi har alligevel ment, der ville være en vis rimelighed i, at ministeren fik lejlighed til også her i tinget at udtale sig om tildelingen af denne bevilling — et spørgsmål, som altså nu synes at have større offentlig interesse.

Justitsministeren (Steincke): Må jeg begynde med at takke den ærede ordfører for forespørgerne. Jeg er lige så glad for denne forespørgsel, som jeg tror den ærede ordfører er ked af at have stillet den — han, som med sin rige filmsindsigt ved, hvor ubegrundet den i virkeligheden er. Måske var det også derfor, at den ærede ordfører i stedet for den sædvanlige fremgangsmåde at stille forespørgslen og så afvente ministerens besvarelse på forhånd kom ind på en udførlig imødegåelse af min forventede besvarelse. Mit svar på forespørgslen, således som den er stillet og foreligger for mig, lyder således: bevillingen er givet til Arbejdernes Oplysningsforbund med hjemmel i den nugældende biografteaterlov af 13. april 1938, idet denne lovs § 2, stk. 1, giver adgang til foruden til kommuner, enkeltpersoner og produktions-selskaber at give bevillinger til landsorganisationer, hvis virksomhed er af samfundsnyttig og folkeopdragende karakter. Der er ved den valgte fremgangsmåde, ved den trufne afgørelse gået frem på ganske normal måde, idet der er indhentet udtalelser fra de sædvanlige myndigheder, herunder også fra filmsrådet, som i sin enstemmige udtalelse har henstillet, om en landsorganisation eller en enkeltperson bør have bevillingen, men som, forsåvidt en landsorganisation foretrækkes, har udtalt, at AOF bør gå forud for de andre landsorganisationer blandt ansøgerne. Filmsrådet har altså enstemmigt ment, at AOF, der gennem en meget lang årrække har udført en betydningsfuld virksomhed på det folkeopdragende område, opfyldte de i den gældende lov opstillede betingelser og desuden var den bedst kvalificerede af landsorganisationerne — en vurdering, som justitsministeriet altså fandt at kunne tiltræde.

Den kritik, der er fremkommet i anledning af den trufne afgørelse, har, bortset fra de sædvanlige personlige elskværdigheder mod undertegnede, i særlig grad været

rettet imod, at det skulle være rimeligt eller forsvarligt at give bevillingen til en landsorganisation, efter at et flertal i biografkommissionen af 1947 i den nylig afgivne betænkning har foreslået, at adgangen til at lade visse landsorganisationer drive biograf fremtidig skal bortfalde — en begrundelse, som der også lægges særlig vægt på i den stillede forespørgsel. Overfor dette skinargument kan for det første anføres, at der ikke i kommissionen var enighed om denne løsning, idet to af kommissionens medlemmer, nemlig socialdemokratiets repræsentant, som ved tidernes ugunst for tiden er justitsminister, og selve lederen af statens filmscentral netop tog forbehold overfor dette forslag og gav udtryk for, at de ikke fandt det sagligt rimeligt at afskære landsorganisationer med oplysningsformål fra at få bevilling. I samme forbindelse må tillige fremhæves, at den ærede ordfører for forespørgerne også var lidt inde på, at drøftelserne i kommissionen angående dette punkt i særlig grad drejede sig om, hvorvidt den hidtidige adgang til at give kommunerne bevilling burde bevares — et spørgsmål, der var genstand for megen debat, idet meningene herom var stærkt delte —, og den enighed, der tilsidst opnåedes herom indenfor hele kommissionen, havde til forudsætning, at man så på den anden side begrænsede bevillingshavernes kreds, nemlig ved, som flertallet ønskede det, at udelukke landsorganisationerne. Flertallets forslag herom er derfor i virkeligheden en art kompromisløsning.

Det anførte svækker i sig selv vægten af flertallets forslag, men det afgørende for mig i denne sag er, at et sådant forslag, om hvis fremtidige skæbne man på dette tidspunkt ikke kan ane noget som helst, på ingen måde kan være bindende for administrationen, der udelukkende har truffet sin afgørelse efter de gældende lovbestemmelser og ud fra de forudsætninger, som disse bygger på. Er det virkelig de ærede forespørgeres mening, at man fremtidig ikke skal administrere efter den gældende lov, men efter et eventuelt flertals kompromisforslag i en kommissionsbetænkning, som regeringen muligvis aldeles ikke agter at søge ophøjet til lov? Det turde være en ganske ny statsretlig teori, lavet *för tillfället*. Eller tør man muligvis gå ud fra, at venstre vil holde bestemt på, at man absolut ikke skal kunne fradrage erlagt skat i sin selvangivelse, blot fordi skattelovskommissionen nu foreslår dette? Selvfølgelig ikke. Der er ikke een venstremand, der af den grund ændrer sin overbevisning. Eller har man glemt, at jeg i sin